

ČÍSLO TŘETÍ

Člověče, pomni, že nenávratně ztracen jest každý den života tvého, kdy jsi
nečetl ILEGÁLNÍ DEMOKRACII!!

ÚVODEM ÚVODNÍKU

Již s třetím číslem I.D. rukujeme právě mezi davy spoluobčanů a bohužel to vypadá tak, že zájem o náš časopis upadá. Z minulého nákladu se nepodařilo dosud distribuovat 40 výtisků, které nám plesnivi v policii pro materiální odložené bokem, - a není živáčka, jemuž by se podařilo najít pro ně uplatnění. Čertví v čem je zakopán pes ignorace tak hodnotného listu-možná že je zádrhel i v tom, že některé články, především úvodníky, se zaměřují na problematiku dostupnou pouze úzce specializovaným týmům propagátorů avantgardních směrů. Ani totální recesionismus ba ani bombastický depresionismus se prozatím nedostaly do podvědomí širších vrstev obyvatelstva, takže dispute- byt i na nejvyšší úrovni- zůstávají pro čitatele odebírající paralel ně i legální tiskoviny, něčím cizím, co se jich bezprostředně nedotýká. Proto jsme se rozhodli po určitou dobu omezit umělecké experimentální eseje na minimum a informovat naše zbývající příznivce o záležitostech, které zaměstnávají mysl drtivé většiny populace. Náš dnešní úvodník budiž tedy jakýmsi "odlehčením a vybočením" z řady těžce stravitelných polemik. Snad naše volba přispěje k opětovnému zvýšení obliby Ilegální demokracie!

IX. CELOSTÁTNÍ SPARTAKIÁDA S MEZINÁRODNÍ ÚČASTÍ ?

Rok 1990 se stane po pěti letech opět rokem zasvěceným hromadným vystoupením občanů ČSSR na Strahově. Tato velkolepá přehlídka skvěle vydrežirovaných lidí, zejména pak v poslušnosti nepřekonatelných vojáků ČSLA, přiláká pokaždé spoustu zahraničních turistů. Z výroků některých z nich vyvěrá nekonaný obdiv nad masovou pohybovou kulturou českého národa. Tak například H.C. Konrad, velitel úderného komanda ultralevicových brigád Horního Vestfálska, v rozhovoru pro čs. sport před pěti lety, prohlásil: "Neviděl jsem od dob hitlerjugend nic srovnatelného. Místy jsem měl až mrazení v zádech a ptal jsem se sám sebe, zdali se tato demonstrace kompaktnosti českého národa a jeho oddanosti linii politiky vládnoucích kruhů nezvrhne posléze ve vydírání západoněmecké vlády ve věci odstoupení pohraničních oblastí Československu. Leč zaplatpánbů se ukázalo, že Čechům nejde o nic jiného než o sport a valuty - aspoň tedy prozatím se mi to tak jeví!" No a co na minulou spartakiádu říkal G. Wyllis, hlavní poradce generálního štábu pro výcvik tzv. Zelených baretů ve floridském Tallahassee? ... Chromující podivana! Fascinující vzepětí lidské vůle a marnosti ducha. Od těch naličských až po armádní složky! Máte bohovsky loajální národ, až se jeden diví, jak jste mohli s takovým materiálem přijít ve druhé světové válce o Zakarpatskou Ukrajinu. A pro změnu názor starý celých čtrnáct let- tedy na spartakiádu z roku 1975. Autorem je pilot amerického námořního letectva W. Mc Gregory a o své dojmy se podělil s redaktory Sunday Times: "... Češi to nazývají odborným termínem "letky". Z ničeho nic vám, pánové, vzlétne z chumlu těl chlap a dobré dvě sekundy plachtí vzduchem, načež dopadne na přistávací plochu narychlo vybudovanou z paží jeho kolegů. Sugestivní "letky" mi přímo vnikly myšlenku, že by člověk- pochopitelně už od kolébky náležitě trénovaný- mohl pokořit vzdušný prostor pomocí vlastních fyzických dispozic i na delší dobu než 2 sekundy a snad by se později dokonce naučil létat. V době, kdy se snažíme ušetřit každou kapku pohonných hmot, by to znamenalo výrazné snížení výdajů na vojenské účely. Padáky by naprosto ztratily své opodstatnění a kdybychom naučili lidi létat i se zátěží, mohli by svrhávat pumy na nepřátelské cíle. Představte si tu krásu: 300 000 chlapů najednou v povětří. Nebe by zčernalo pod

takovým živoucím mračnem a z napadené oblasti by nezůstal kámen na kameni. Protiletadloví dělostřelci by z toho zešedivěli. Jenže tohle všechno je asi rajská hudba vzdálené budoucnosti. Zatím bych nerad něco sliboval. Zbytek spartakiádních vystoupení mě už příliš nenačhl, ale věřím, že kdyby byli přítomni generálové pozemního vojska, zaplnili by své poznámkové bloky cennými takticko-strategickými poznatky." A co řekl o spartakiádě roku 1970 známý zpěvák Ozzy Osbourne z rockové skupiny Black Sabbath? - "Byl to prokletě nadupaný sabat. Jen mi nejde do palice, proč ty staré čarodějnice měly v pařátech kužely namísto košťat. Ale to už je zřejmě záležitost českého folklóru. Také umělé přivolání deště se ukázalo být prozřetelným tahem. Zvláště povalování vojáků v bahně působilo dojmem horečnatého snu a přímo mě inspirovalo k napsání písně War Pigs." / Válečná prasata- pozn. překladatele/.

Přes tyto lichotivé poklony vlivných osobností západního světa vzniká nebezpečí, že program spartakiády se stává stereotypním, že kromě tváří cvičenců se pranic nemění. Není to samozřejmě pravda - každým rokem mávají cvičenci rukama odlišnými směry a také hudební doprovod cviků dozrává jistých obměn, ale v převratném klotu dnešní doby uznal spartakiádní výbor, že je namístě radikálnější úprava spartakiádního pořadu.

Proto v závěrečné rezoluci přijal výbor návrh na účast zahraničních cvičenců. "Je na čase," zdůraznil předseda organizačního výboru Dr. Kosek, "otevřít se světu tak, jako se to děje v ekonomické a kulturní oblasti. Máme v úmyslu prodat cvičební značky devizovým cizincům, kteří budou ochotni zaplatit požadovaný obnos, o jehož výši se vedou bilaterální rozhovory. Kampan jsme rozběhli v NSR, Francii, Velké Británii a v USA pod heslem: Zaplat a my si tě vycvičíme! Výcvikový tábor pro zahraniční účastníky celostátní spartakiády jsme lokalizovali nedaleko Karlových Varů, kde budou mít naši vzácní devizoví hosté k dispozici veškerý komfort- hotely, bazény, bary, herny i noční kluby. Zahraniční cvičenci se přitom nemusí obávat žádného omezování volného času. Počítáme s tím, že cizinci si pouze odcvičí podíl vlastního scénáře a v libovolném ošacení svých patnáct minut na zakoupených značkách a pak přenechají místa dorostencům s koulemi. Jsme si též vědomi, že tato čtvrt hodinka nikterak neobohatí sportovní stránku spartakiády, zato však obohatí reprezentační fondy, ze kterých bude možno uhradit náklady na sportovní potřeby domácích účastníků. Konečně bychom tak dokázali opatřit i cvičence z řad ČSLA tričky a tito by se pak nemuseli povinně opalovat, aby barva jejich těl ladila s bělostí trenýrek. Nikdo už nespočítá kolik hodin PSM, taktiky, pořadové přípravy atd., spolykalo "chytání bronzů" pro potřeby spartakiádního vystoupení. Dalo by se tedy říct, že výtěžek z hostování zahraničních cvičenců přispěje též k posílení bojové připravenosti ČSLA."

V následujících minutách přišel Dr. Kosek s velmi zajímavým nápadem, je kým číslem okouřenit závěr příštího spartakiádního programu. "Dostali jsme, soudruzi, velmi lukrativní nabídku ze šestého světačilu," prohlásil a po vzrušeném zašumění v sále pokračoval: "Zde se přemnožili tučňáci a polární badatelé mají nemálo starostí s těmito nadbytečnými a neužitečnými tvory. Mluvčí norského velvyslanectví v Praze se proto na nás obrátil jménem přestavenstva stanice "Amundsen" v norském antarktickém sektoru s prosbou, zdali bychom nepřijali asi deset tisíc ptáků v souvislosti s celostátní spartakiádou. V zájmu dalšího zpopularizování spartakiádních přehlídek jsem iniciativu z norské strany vřele uvítali a v brzké době bude podepsán kontrakt o bezplatném poskytnutí učenlivých ptáků organizačnímu výboru ČSS. Pečlivě jsme přezkoumali veškeré výhody, plynoucí z účasti tučňáků na Strahovském stadionu. Z nich předeseílám dvě nejmarkantnější: Tučňáci přiletí vlastní ose- jsou sice prachmizerní letci, ale aspoň k nám přibudou jen ti nejhouževnatější. Další předností jsou jednotné dresy - představte si tu nádhernou-černobílou komplety tučňáků na žlutavém písku a nad tím vším azurové nebe s bahatými a nadýchanými obláčky. Domnívám se, že i kdyby měla cestu přežít pouhá polovina cvičenců, oslnivost podívané by dala rázem zapomenou

na ty ubožáky, kteří pouť do ČSSR nepřechkali. Vyskytly se však - proč to už nyní nepřiznat - také vážné komplikace. Tou nejpalčivější se zdá náročnost na aklimatizaci ptáků v našich pro ně příliš horkých i suchých klimatických podmínkách. Prvním návrhem bylo přeložit spartakiádu na zimu, jenže to by nám zase pomrzly matky s dětmi. Proto vstoupil organizační výbor v předběžné konzultace se zástupci firmy Calex a pražských jatek. Do června 1990 by měly být kapacity mrazících boxů rozšířeny o cca 2000 m³, což by umožnilo ubytovat v těchto prostorách až 4000 cvičenců. Zbytek by pak bylo vhodné rozmístit v soukromých chladničkách pražských domácností, pochopitelně se souhlasem příslušné hlavy rodiny. Za dva ubytované tučňáky - jeden volnásek na sobotní odpoledne na Strahově - to je, myslím si, celkem přijatelný kompromis.

Otázkou jiného rázu je, s jakým náčiním budou tyto první "polární vlastovky" cvičit. Hudební doprovod byl vyřešen poměrně rychle - country skupina Tučňáci se uvolila dotvořit kolekci rytmických písní opěvujících drsné leducové pláne Antarktidy. Mezi nimi je i zlidovělá balada o tučňáku, který zachránil před lavinou synka polárníka Bradyho, přičemž si zlomil křídlo. Vyřazen tímto z účasti na IX. ČSS, postavil se v zoufalství přímo pod ozonovou díru a ozářen kosmickým zářením padl mrtev k ledu. Ale soustředíme se na cvičební pomůcky. Zpočátku se uvažovalo o skladeb využívající rybiček, tedy věcí, k nimž mají tučňáci nejbližší. Pak se objevily námitky, že ať jsou tučňáci ukázněni sebevíc, sotva by se dalo zabránit tomu, aby své nářadí nesežrali hned na počátku vystoupení. Nakonec se ukázalo jako ideální řešení spojení tučňácké tradice /rybičky/ s aplikací reklamy. Ptáci si budou pohazovat s plechovkami sovětských sardinek, tzv. "stavrid" které nejdou na odbyt ani v samotném SSSR a tím aspoň masově zpopularizují opomíjený produkt potravinářského průmyslu. Buďe v tom i jakás takás symbolka, protože po nedělním vystoupení a závěrečném ceremoniálu budou v pondělí tučňáci zpracováni rovněž do konzerv a prodáni do své rodné Antarktidy rodinám vyhládlých členů expedic a osádkám meteorologických stanic. Podotýkáme, že k ceně bude připočtena 50 %tní přírážka s poznámkou na etiketě o podílnictví obsahu konzervy na úspěchu IX. ČSS. "Tolik z obšírného projevu Dr. Koska o převratných novinkách na úseku celostátní spartakiády.

Naše redakce bude držet palce všem netradičním absolventům strahovských odpolední a doufá, že ryze sportovní duch jednotlivých skladeb nenařuší žádná dopinková aféra. Zejména u dětí předškolního věku by to nebyl moc veselý příslib do budoucna. Matky by si měly pozorně hlídat svá anabolika, aby se jich nezmocnily jejich ratolesti a děti by zase neměly polykat jiné lentilky než ty z klasických lepenkových škatulek. Zdatnost národa přece nezávisí na pochybných podpůrných berličkách povzbuzujících prostředků. Nuže tedy dokažme světu, že nejsme zdegenerovaní i bez těchto "bobulí", jak se žertem říká anabolikům ve sportovním argotu.

Ilegální demokracie - vydává nákladem 300 výtisků tisková sekce edice ČT. Zajistěte si včas jediný československý nezákonný časopis v distribučních centrech Praha -Kobylisy, Brno-Pisárky, Kroměříž-6B a Frankfurt nad Mohanem.

NOVÝ SERIÁL NA OBZORU I

Možná, že si někdo z vás ještě i dnes vzpomene na nezapomenutelné jméno Jaroslava Dietla a budou snad i ti, kdo si vybaví ihned název jednoho, či více proslulých seriálů, jimiž se zmíněný pracně zavedl převážně většině televizních diváků. Navzdory všem happy-endům J. Dietl však zemřel a československá televize tím utrpěla citelnou ztrátu, z níž se až dosud nevzpamatovala. Z četných scénaristů pokoušejících se vměstnat své autorské kroky do šlápějí vyznačených dých rodnou hlinou nesmrtelnými nohama Jaroslava Dietla, vynikl minulý týden Dietlův nemanželský syn Rudolf Dietl, o němž se vrátil našeho tiskového střediska Miloš Věroslav Lakatoš vyjádřil takto: "... svou vypravěčskou hloubkou a stylizací motivů posouvajících dě přímo navazuje na odkaz nemanželského otce..." Pozvali jsme si proto Rudolfa Dietla do našeho studia, abychom jej podrobili dobře míněnému "křížovému výslechu" dotýkajícího se nově připravovaných scénářů pro televizní seriály.

Redaktor: Rudolfe, váš otec patřil k zastáncům vleklých dějových anabází, přičemž dokázal brilantně a nenásilně vstěpit každému dílu seriálu osobité kouzlo a romantiku, aniž přitom odbočil od ústřední myšlenky celku. Doslechli jsme se, že jste se potatil. Znamená to snad, že koncepčně vedete svůj rukopis od toho řádku, kde skončil váš otec?

Rudolf: Víte, já nevím. Po skonu otce jsem sice dopsal načatou řádku nikdy nedokončeného seriálu "Dítě na okraji pozornosti" - jen pro upřesnění - ta věta - či spíše věty - zněly: "Jaký Pavlík? My žádného Pavlíka nemáme!" - no ale pak jsem nenašel odvalu pokračovat v tak náročné kompoziční rovině. Mimochodem - jednalo se o jakýsi příběh prvního československého Tarzana, když rodiče v honbě za přepychem a pohodlím úplně zapomněli své dítě v podkrovní místnůstce. Pavlíka vychovává fena irského vlčáka a to poznamená vzhled i psychiku dítěte. Nejenže obrostle hustou srstí, on dokonce vydává místo řeči zuřivý štěkot charakteristický irským přízvukem z kraje kolem Corcaigh a s hodinovým zpožděním vyje na lunu jako na lesy. Otec - nám teď na mysl svého otce - zemřel právě v klíčovém momentu 16. dílu kdy k Manasům přichází pracovnice z výboru sociální péče s dotazem, kdy začne Pavlík chodit do polepšovny. Replika, již jsem vložil do úst Pavlíkovy matky mě vehnala do úzkých, neboť kdybych navázal dalším řádkem, byl bych nucen vyhrobit závěr 16. dílu na ostří nože a to by bylo - domnívám se - trochu ukvapené a předčasné. Též jsem nepochopil, jakou hlavní ideu otec seriálem sledoval. Samozřejmě v první řadě se nabízí vysvětlení v podobě kritiky nedostatku volného času a úspěšnosti doby. Ovšem jak chtěl otec vyřešit zařazení zdivočelého Pavla Manase do vyspělého kolektivu industrializované socialistické společnosti, to mi do dnes vrtá hlavou. Mám pocit, jako by otec honil více zájců najednou a v závěru mu zbyly sotva síly na uchlazení toho jediného hlodavce, neboť jednostranné nařčení Pavlových rodičů z kruté lhostejnosti je ve 12. části kompenzováno až dojemně vykreslenou scénou z pohřbu staré paní Manasové. Fakt, že stará Kreska Manasová vlastní rozsáhlou knihovnu spořádaných knížek, zase posouvá nenávisť televizní sešlosti vůči mladým Manasovým. Ti však po získání tučného dědictví odvdávají jí v průběhu 14. dílu tři čtvrtiny částky ve prospěch organizace UNICEF, čímž si nakloní diváka již podruhé na svou stranu. Navíc v 15. části štěká Pavlík tak pronikavě, až z toho pan Manas vážně onemocní a po tři týdny není schopen účastnit se výzkumu nové umělé hmoty pro účely ministerstva vnitra /tvrzená guma- pozn. redakce/. Shrnu bych to tak, že v rámci snahy dokumentovat jak složitá je lidská osobnost, opustil můj otec veškeré záměrné tvůrčí přístupy, které by stmelovaly jednotlivé díly v jednotný monolit morality. Řekl jsem si proto: Rudolfe, takhle dopadnout, to by značilo, že bys hned na prahu kariéry zabředl do prostředí existencialistických a individualistických traumat, z nichž by nevyplynulo nic jiného než chaos, mlhavý nezřetelný podtext a poloprázdná kapsa. Nevím teď, jestli jsem si to

Rozhodli jsme se opět zalovit /a věříme, že zdaleka ne naposled/ v nevyčerpatelné studnici poezie básníka Květoslava K. Tentokrát se zaměříme na Květoslavovy verše z cest, kterých podnikl nemálo. Naši dnešní galaprehlídku zahájíme motem ze sbírky Rozkousaný kabel a v následujících básních můžeme pozorovat, kterak se Květoslav K. neustále vzdaloval od domoviny, aby se do ní opět navrátil prostřednictvím závěrečného mota.

Moto: Měsíční krajina se vyblula na sněh a vůbec se nedaly rozpoznat ani věci nakramované na hůře.

Z exkurze do salámu

Školní výlet na exkurzi
velká dětská hromada
s učitelkou dávaly se
jak ten podnik vypadá

Do provozu pustili je
salám se zde vyrábí
malý bošík uhnul z trasy
teď v míchačce dovádí

Na pás ruka hodila jej
do salámu pomlet byl
mnoho lidí chválilo si
jak se salám podařil

Po vandru na vandr

Ze života hmyzu
očima oděranýma
vycvičení k plížení
naskočí nám do bot.
Kolemjdoucím človíčkám
díru velkou najmeme
a pak je z chýše do ní
nacvekujeme.
Na káru se postavíme
noh seskáče z oblohy
vykuliti kukadla
jak ve škole nás učí.
Do Rakouska na vandr
přijedeme v prázdniny
vezmem sebou spací pytel
a jiné další blbiny.

Přejeři

Přejeli jsme člověka
bolí to velice
na stěračích, na nádrži
visí jeho plíce

Kdyby nevisely tam
trčely by z pod kol
lituji velice
byl jsem tehda na mol!

Teď kousám nehty na Ilavě

Fet ken 'nuc

/originální čínská báseň
k umrtí Mao ce Tunga /

Pi en tiño
tip - en Tiang
tun ken Li-Po
Čou en lai.

Fet ken kuo
lou en ping
ce tung nio
hua kuo Fenk.

Moto : Rájem i peklem jsme cestovali se zájezdem zahrádkářů, ale většinou
voly jak jsou v Tušapech jsme nenašli ani v Mšenu.

"Nadměrně velcí čmeláci, říkáš? O tom nic nevím!" Indián nevěděl, jak dál. Otevřeně přiznat, že ho něco připravilo o vědomí, to by znamenalo přiznat porážku a toho nebyl Dýmající hromada bizoního trusu schopen. Zkusil to tedy jinak.

"Víš, John, nejde o mě, ale o mého koně. Jak jsme dojeli k jamce číslo 6 - říkám to správně, víš - tak toho starého chudáka něco udeřilo do hlavy tak, že málem ztratil vědomí. Nevíš, co by to mohlo být?"

Collins se dal do smíchu a s ním i jeho paní. Jen Lewis všechny a všechno proklínal očima.

"Tak jestli ti jde o tohle, tak to byl - ale nesmíš se na mě zlobit - míček vypálený tady panem Lewisem, víš Gregore?", objasnil záležitost Collins. Lewisem to pořádně škublo. Docela dobře si vzpomínal, že v onen kritický okamžik byl na řadě Collins.

"Mnou?!" otázal se podrážděně.

"Ale ano, copak si nevzpomínáš?" Collins se nenechal zatlačit do defenzivy. "Neboj se to přiznat, vždyť nejde o našeho hosta, jde jen o jeho koně

Lewis nevěděl co říct. Jestli se bude hádat, bude vypadat v očích všech trapně. Ale jestli dá zapravdu Collinsovi, přizná se k něčemu, co neudělal. Zvolil tedy neutrální postoj.

"Jsem nějak unaven, půjdu si asi lehnout." Zvedl se a odcházel.

"Dobrou noc!" volal za ním Dýmající hromada bizoního trusu, který byl rád, že se celá věc objasnila, aniž by utrpěla jeho prestiž. Collins si však nedal pokoj.

"To víte, Gregor je velmi hrdý a přiznat, že udeřil míčkem vašeho koně to pro něj jistě není lehké."

"Ale ano, já vám rozumím a vůbec se na pana Lewise nezlobím." Indián se skutečně nezlobil.

"A teď byste nám, pane Dýmající hromado bizoního trusu, začala s taktem paní Collinsová, mohl vyprávět nějakou dobrodružnou příhodu."

"To bys opravdu mohl, příteli," přidal se i Collins.

Rudochovi lichotil ten zájem, ale na druhé straně se mu již chtělo spát.

"Nerad bych," jal se proto vymlouvat, "aby si pan Lewis myslel, že jsem vyprávěl historky záměrně za jeho neúčasti. To bych opravdu nechtěl. A pro to uděláme asi nejlépe, když vyprávění odložíme k snídani. Souhlasíte?"

Kdo by si dovolil nesouhlasit s Dýmající hromadou bizoního trusu! Manželé přikývli a Collins zavedl hosta do nejlepšího pokoje, který v domě měli.

"Snad se ti tu bude dobře spát, i když jsi nejspíš zvyklý spát pod širým nebem a těchto šest stěn tě bude nejspíš dusit, co?"

"Neměj strach, kamaráde, já si zvyknu na ledacos," řekl rozšafně Indián a bez obav o nepohodlí se svalil do prachových peřin.

"Dobrou noc!" volal na něho ode dveří Collins. "Dobře se vyspi!"

"Dobrou, dobrou!" řekl ospale rudoch, jehož mysl nezadržitelně putovala do říše snů.

Ve spánku pocítil rudoch nepříjemné cloumání. Probudil se. "Co....co se to se mnou děje?" zvolal nevrle.

"Tiše, drahý, ať neprobudíme muže!" Byla to Nancy. Už od večera dělala na přičozího oči, ale ten si toho ani nevšiml. To ji však neodradilo. Vzdá se příležitosti strávit noc s mužem tak slavným - to by bylo šílenství. Proto počkala, až manžel usne a přikradla se nahoru.

"Paní Collinsová!" zvolal překvapeně Dýmající hromada bizoního trusu. "Co chcete!?"

"Co asi, ty blázínku," odpověděla zasněná Nancy, šechraje rukou jeho dlouhé vlasy.

V Indiánovi se probudil pud sebezáchovy.

"Důrazně vás žádám, paní, abyste toho nechala!"

/ pokračování v čísle 4 /

